

THẤY GÌ QUA CUỘC TỔNG TUYỂN CỬ 2015 Ở ANH ?

ThS. Chu Thanh Vân
Đại học Quốc gia Hà Nội

Cuộc tổng tuyển cử ngày 7/5 vừa qua tại Vương quốc Anh mang đến kết quả bất ngờ cho nhiều người, thậm chí cả một số chính trị gia giàu kinh nghiệm. Chiến thắng áp đảo của Đảng Bảo thủ đã phần nào khẳng định niềm tin của người dân dành cho Thủ tướng David Cameron cùng Nội các của ông, bất chấp các kết quả bất lợi về thăm dò dư luận liên tục từ nhiều tháng trước. Bài viết sau đây phân tích cục diện chính trị, đảng phái ở Anh trước và sau cuộc tổng tuyển cử, đồng thời chỉ ra một số thách thức và thuận lợi cho Chính phủ mới, mà cũ, của Vương quốc Anh trong nhiệm kỳ kế tiếp, 2015 - 2020.

Sự phát triển của hệ thống đảng phái ở Anh

Sự phân chia đảng phái chính trị ở Anh bắt đầu rõ nét nhất với việc ra đời Đảng Cung đình (Court Party) và Đảng Nông thôn (Country Party) năm 1662, sau này tương ứng là các Đảng Bảo thủ và Dân chủ Tự do - hai trong số ba chính đảng có số thành viên lớn nhất và ảnh hưởng mạnh mẽ nhất đến mọi biến động trên chính trường Anh quốc ngày nay.

Giữa thế kỷ XIX, "Hội của những người khởi đầu về sự công bằng ở Rochdale" tạo tiền đề cho sự xuất hiện của một chính đảng quan trọng nữa

trong hệ thống chính trị Anh, được biết đến ban đầu dưới tên gọi Đảng Cấp tiến Rochdale. Đảng này quy tụ những người theo khuynh hướng cải cách triệt để, chủ trương xây dựng một xã hội bình đẳng hơn. Năm 1846, do những bất đồng trong nội bộ Đảng Cung đình, nhiều thành viên tách ra cùng một số người thuộc Đảng Nông thôn kết hợp với Đảng Cấp tiến Rochdale thành lập Đảng Tự do. Đến 1870, Đảng Tự do lần đầu tiên được phép thành lập chính phủ và nội các. Kể từ đó đến nay, hai đảng Tự do và Bảo thủ là những cái tên đình đám nhất trên chính trường nước Anh, luân phiên cầm quyền điều hành đất nước suốt giai đoạn cuối thế kỷ XIX đến

đầu thế kỷ XX, chính xác là đến tháng 1/1924 khi lần đầu tiên có người của Đảng Lao Động, Ramsay MacDonald, lên nắm giữ chức vụ Thủ tướng.

Năm 1900, Ủy ban Đại diện Lao động ra đời và sau đó đổi tên thành Đảng Lao động (hay thường được biết đến với tên gọi Công Đảng). Sự lớn mạnh của lực lượng những người làm công ăn lương suốt cách mạng công nghiệp và trong chiến tranh thế giới thứ nhất dần mang đến vị thế ngày càng tăng cho Đảng này. Sự xuất hiện của Công Đảng trong phe tả trên chính trường nước Anh khiến Đảng Tự do bị suy yếu. Cuối cùng, Công Đảng đã thay Đảng Tự do nắm giữ vị trí là một trong hai chính đảng có ảnh hưởng nhất Anh quốc. Nhưng những mâu thuẫn của nội bộ Công Đảng sau đó đã dẫn tới ly khai và thành lập Đảng Dân chủ xã hội (SDP) vào năm 1981. Cuối năm 1988, SDP sáp nhập với Đảng Tự do để thành lập Đảng Dân chủ tự do ngày nay. Đây là hành động làm phân hóa Công Đảng mạnh mẽ, nguyên nhân sâu xa của sự thất bại trong các kỳ tuyển cử một thập kỷ sau đó. Mãi đến năm 1994, khi Tony Blair lên nắm quyền lãnh đạo, Công Đảng mới dần giành lại vị thế ban đầu của mình. Mặc dù để làm được điều đó, ông phải chủ trương nhấn mạnh tính dân chủ, không phải tính xã hội, trong các chính sách đối nội và đối ngoại. Thậm chí, nhiều nguyên lý và màu sắc Thatcher, chính trị gia nổi tiếng hữu khuynh của Đảng Bảo thủ, cũng được ông Blair tham khảo và áp dụng khá triệt để, khiến nhiều học giả và chính giới không biết phải xếp ông vào nhóm "hữu" hay "tả".

Ngoài những cái tên làm mưa làm gió chính trường nước Anh như Bảo thủ, Công Đảng, Tự do hay gần đây đổi thành Dân chủ Tự do, một số các đảng khác như Đảng (Quốc gia) Độc lập Anh (UKIP), Đảng Dân tộc Scotland (SNP), Đảng Xanh và Đảng Plaid Cymru của xứ Wales cũng thường được nhắc đến nhưng ở mức độ ít hơn. Vai trò của họ cũng không quá nổi bật, chủ yếu là để chia ghế trong quốc hội và có thể, nếu may mắn không có đảng lớn nào giành đủ số ghế tối thiểu để thành lập chính phủ đa số, sẽ có cơ hội được đề nghị liên minh để thành lập chính phủ thiểu số, cùng chia quyền điều hành đất nước.

Tổng tuyển cử 2015: Bảy xứ quân, hai đấu sĩ?

Không giống các quốc gia châu Âu khác, Liên hiệp Vương quốc Liên hiệp Anh sử dụng hệ thống một đại biểu cho một đơn vị bầu cử (first-past-the-post system, hay còn có tên khác là winner-takes-all) để tuyển chọn thành viên Quốc hội. Vì thế, các chính đảng Anh - bị chi phối bởi Luật Duverger hay còn gọi là chế độ đầu phiếu đa số tương đối, đầu phiếu một người thắng - thường cố gắng quy tụ các ý thức hệ tương đồng về một vài chính đảng lớn và hạn chế khả năng của các đảng nhỏ giành được quyền đại diện tại Quốc hội. Cuộc tổng tuyển cử ngày 7/5/2015 vừa qua tại Vương quốc Anh cũng cùng một mô típ cũ: có nhiều quân cờ trên bàn cờ, nhưng cuộc đấu thực sự dường như chỉ xảy ra với hai ứng cử viên mạnh nhất. Cụ thể trong trường hợp này là có tới bảy xứ quân kéo đến nhưng chỉ xuất hiện hai đấu sĩ chủ chốt mà thôi. Công chúng cả trong lẫn ngoài nước đều hồi hộp chờ xem lần này ai sẽ lên nắm quyền: Bảo thủ hay Công Đảng?

Xuất hiện trên truyền hình trong buổi tranh luận trực tiếp tối 2/4 giữa lãnh đạo của bảy "xứ quân" là Thủ tướng David Cameron (Đảng Bảo thủ), Ed Miliband (Công Đảng), Phó Thủ tướng Nick Clegg (Đảng Dân chủ tự do), Nigel Farage (UKIP), Nicola Sturgeon (SNP), Natalie Bennett (Đảng Xanh) và Leanne Wood (Plaid Cymru Xứ Wales). Bốn vấn đề được thảo luận nhiều nhất gồm kinh tế, dịch vụ y tế quốc gia (NHS), nhập cư, Liên minh châu Âu (EU), và tương lai của nước Anh. Thực ra, không phải đợi đến khi các hòm phiếu được mở, chiến thắng của Đảng Bảo thủ phần nào đã được hé lộ qua màn đấu khẩu kịch tính này, bất chấp việc các thăm dò dư luận trong vòng ba tháng trước tuyển cử liên tục đưa ra các dự đoán bất lợi cho họ, khi số người ủng hộ chưa bao giờ vượt quá 36% và tại nhiều thời điểm rơi xuống mức bất lợi trước Công đảng. Trong buổi "điều trần" trên truyền hình này, Thủ tướng David Cameron bị các phe đảng khác công kích kịch liệt.

Về kinh tế, để hạ bớt uy tín của ông Cameron trong việc đã xuất sắc lèo lái đất nước vượt qua khủng hoảng kinh tế và trở về mức tăng trưởng ấn tượng như trước thời điểm 2007 - 2008 là trên 3%, lãnh đạo Công Đảng mang tới cuộc tranh luận lời

hứa giảm chi tiêu công và siết chặt "hợp đồng 0 giờ" - một hình thức thuê mướn lao động linh hoạt về thời gian nhưng không bảo đảm về công việc và thu nhập - cho người lao động. Ông này cũng hứa sẽ giảm học phí đại học từ mức 9.000 bảng/năm hiện nay xuống còn 6.000 bảng với lý giải rằng ông không muốn nhìn thấy cảnh thanh niên - tương lai đất nước - chìm trong cảnh nợ nần sau tốt nghiệp. Trước đó, ông Ed Miliband cũng công kích ông Cameron về động thái rút ra khỏi EU ngay trong diễn văn khai mạc chiến dịch tranh cử của mình, lý giải rằng việc làm liều lĩnh này sẽ "hủy hoại" môi trường kinh doanh của các doanh nghiệp đóng tại Anh. Thậm chí, Phó Thủ tướng Clegg, nhân vật chủ chốt trong liên minh cầm quyền nhiệm kỳ 2010 - 2015 cũng lớn tiếng chỉ trích người đứng đầu Chính phủ vì đã từ chối tăng thuế đối với người giàu và đang tìm cách cắt giảm các chương trình giáo dục miễn phí do ông đề xuất. Đáp lại, ông Cameron chỉ ra rằng hoạch định chính sách kinh tế kiểu Ed hay Nick mới làm cho cả đất nước lẫn người dân mắc nợ vì chi tiêu không kiểm soát dẫn đến nợ công cao hơn và việc làm lại mất đi. Ông khẳng định với những gì chính phủ của ông đã nỗ lực đạt được trong nhiệm kỳ vừa qua, bất kỳ sự thay đổi nào trên chính trường Anh cũng sẽ đe dọa vấn đề việc làm và cản trở đầu tư kinh doanh, tác động tiêu cực đến nền kinh tế và khiến đà phục hồi bị ảnh hưởng.

Về y tế, thủ lĩnh Công Đảng cáo buộc ông Cameron là lỏng tay trong quản lý chất lượng NHS, khiến một triệu người phải chờ đợi 3 tiếng đồng hồ trước các phòng cấp cứu vào năm 2014. Đáp lại, Thủ tướng đưa ra con số 7.000 y tá và 9.000 bác sĩ tăng thêm trong 5 năm vừa qua để khẳng định sự cải thiện của ngành y tế Anh. Ông cũng viện dẫn sự gia tăng trong tỉ lệ sống sót của bệnh nhân ung thư tại Anh - sát thủ số một đối với con người của thế giới hiện đại - để minh chứng cho quan điểm của mình. Trong một nỗ lực giành thiện cảm của Đảng Bảo thủ nếu có cơ hội thành lập liên minh cầm quyền, thủ lĩnh UKIP kêu gọi dành 3 tỉ bảng Anh từ việc rời khỏi EU - như dự định của ông Cameron - để tiếp tục đầu tư nâng cấp ngành y.

Về tương lai nước Anh, ông David Cameron không cần phải diễn giải quá nhiều khi chính Phó

Thủ tướng của liên minh cầm quyền đã thừa nhận số lượng thanh niên Anh học đại học đang ở mức kỷ lục, dù học phí tăng cao; số lượng các trường tư cũng như các trường miễn phí không ngừng được nâng lên; hơn một triệu trẻ em hiện đang theo học tại những trường hàng đầu về chất lượng giáo dục của thế giới. Mặt khác, với thực tế nước Anh năm 2015 hiện ở trong điều kiện tốt hơn nhiều so với năm đầu nhiệm kỳ 2010 khi số người có việc làm cũng đang ở mức kỷ lục với gần 2 triệu việc làm mới được tạo ra và thâm hụt ngân sách giảm từ mức 12% xuống 4% GDP như hiện nay, công chúng hoàn toàn có thể tin tưởng vào lời hứa của Thủ tướng trong cam kết xây dựng một Vương quốc Anh chắc chắn tốt hơn với ưu tiên đầu tư mạnh cho NHS, xây thêm nhà cho người mua lần đầu, mở thêm trường học miễn phí, miễn phí thu nhập cho người nhận lương tối thiểu, v.v.. Rõ ràng, với những thành tựu đạt được trong nhiệm kỳ đầu, lời nói của ông Cameron có sức nặng hơn nhiều so với hứa hẹn của thủ lĩnh Công Đảng.

Vấn đề nhập cư và EU chứng kiến sự đối đầu gay gắt giữa ông David Cameron và lãnh đạo các đảng đối lập. Trong khi Thủ tướng kiên trì bảo vệ quyền lợi của công dân Anh bằng việc nêu ý kiến NHS chỉ nên dành riêng cho người Anh vì hiện quỹ này đang phải gánh số bệnh nhân hiếm nghèo chủ yếu là người nước ngoài với đơn cử 60% tỉ lệ những bệnh nhân HIV/AIDS là người nước ngoài, bà Bennett của Đảng Xanh đã lớn tiếng chỉ trích ông vì phạm quyền con người và khẳng định Anh cần đối xử bình đẳng với những công dân EU sinh sống và làm việc tại đây nếu muốn công dân Anh cũng được đối xử tương tự tại các nước thành viên EU. Mặc kệ cơn nóng giận của lãnh đạo Đảng Xanh, ông Cameron chắc chắn đã giành được đáng kể phiếu bầu và sự ủng hộ của nhiều hộ dân khi họ hài lòng thấy Thủ tướng của họ vẫn đặt sức khỏe và quyền lợi của họ lên trên những lo lắng bị chỉ trích, và đơn giản vì thái độ này hóa ra lại phù hợp với đặc tính vị kỷ của người Anh. Suy cho cùng, giữa thời buổi khó khăn này, những người Anh thông minh chắc chắn sẽ không "ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng". Điều này đặc biệt có ý nghĩa khi số liệu do Cơ quan thống kê châu Âu (Eurostat) công bố cho

thấy trong số 28 quốc gia thành viên EU, Anh hiện là nước tiếp nhận nhiều người nhập cư đến từ khu vực ngoài EU nhất. Theo Eurostat, trong số gần 2,4 triệu giấy phép định cư các nước EU cấp cho công dân nước ngoài vào khu vực năm 2013, có 30,7% dành cho người xin nhập cư vào Anh, tương đương 724.000 người, tăng gần 15% so với một năm trước đó và cao gấp ba lần số nhập cư vào Ba Lan, điểm đến ưa thích thứ hai trong EU. Hiện số đơn xin vào Anh vẫn tiếp tục tăng và đã đạt mức kỷ lục kể từ năm 2010. Sự việc nghiêm trọng đến mức cuối năm 2014, Thủ tướng David Cameron đã phải phản ứng bằng cách công bố kế hoạch hạn chế tối đa dân nhập cư, theo đó ông cương quyết "ngăn chặn người lao động nhập cư từ các nước khác trong EU tiếp cận hệ thống phúc lợi Anh" và London sẽ phủ quyết bất cứ quốc gia mới nào gia nhập EU trừ phi nước đó có hành động cứng rắn kiểm soát tình trạng công dân của mình đổ tới các nền kinh tế thành công hơn, trong đó có Anh. Ông Cameron tuyên bố người lao động đến từ EU sẽ chỉ được hưởng các hỗ trợ chính phủ như khấu trừ thuế, nhà ở xã hội hay trợ cấp cho nhóm thu nhập thấp nếu đã làm việc ở Anh ít nhất 4 năm; con cái họ không được hưởng trợ cấp nếu vẫn ở lại quê hương và bất cứ ai không tìm được việc sau 6 tháng ở Anh sẽ bị trục xuất khỏi đảo quốc. Như vậy, sau các tách bạch của chính quyền Anh với EU về kinh tế và đồng euro vào cuối năm 2014 - đầu năm 2015, London đã giáng nhiều đòn mạnh vào sự thống nhất và các quy định chung của EU về vấn đề nhập cư. Việc này có thể không làm EU thích thú nhưng như đã nói, dân Anh lại cảm thấy lợi ích của mình được bảo vệ. Và số phiếu bầu cho ông Cameron vì thế đột ngột tăng cao vượt ngưỡng mong đợi.

Kết quả tổng tuyển cử 2015: căng thẳng và bất ngờ

Kết quả cuộc bầu cử vừa qua trái ngược với thăm dò và suy luận thông thường. Theo công bố của Ủy ban bầu cử Anh tối 8/5, Đảng Bảo thủ giành được 329 ghế trong tổng số 650 ghế tại Hạ viện, vượt mức quá bán (326 ghế) để có thể đơn phương thành lập chính phủ mới mà không cần liên minh với bất kỳ đảng nào như kỳ bầu cử năm 2010, khi ông Cameron phải chấp nhận chia quyền Phó

Thủ tướng cho ông Clegg của Đảng Dân chủ Tự do. Việc đối thủ nặng ký nhất của Đảng Bảo thủ là Công Đảng chỉ giành được 232 ghế gây ngỡ ngàng cho nhiều người, vì mọi cuộc thăm dò của những tổ chức uy tín trước đó đều liên tục khẳng định tình thế "bên tám lạng, người nửa cân" của hai Đảng này. Việc kết quả thăm dò nhiều tháng cho thấy sự ủng hộ của người dân Anh dành cho Đảng Bảo thủ và Công Đảng luôn trôi sụt trong khoảng 30-33%, chỉ đạt 1/3 tỉ lệ mẫu thăm dò, khiến các đảng nhỏ bước vào tổng tuyển cử với sự hồi hộp và thích thú. Họ hy vọng màn kịch chia quyền năm 2010 sẽ lại tái diễn, và vì thế có cơ hội ra điều kiện với đảng nào giành số phiếu tối đa nhưng phải lập chính phủ tối thiểu. Bên ngoài nước Anh, EU cũng chờ đợi trong căng thẳng. Việc ông Ed Miliband của Công Đảng liên tục các động thái bài xích ông Cameron về dự định rút khỏi EU khiến người ta hy vọng. Đại thể, EU vẫn cần và càng ngày càng trở nên rất cần Anh trong bối cảnh an ninh khu vực hiện tại, khi Nga đã chứng tỏ tinh thần đấu sĩ thép với tất cả các lãnh đạo uy tín, cấp cao nhất của EU và nếu nước Anh ở sườn tây châu lục rút ra thì hiểm họa sẽ khôn lường, vì lúc này cả hai cánh cửa EU đều trong tình trạng không người canh gác và nguy cơ để Đức hoặc Pháp áp đặt toàn liên minh là hoàn toàn có thể. Người châu Âu thực sự mong muốn một lãnh tụ nước Anh có thái độ mềm mỏng, thỏa hiệp hơn với Liên minh, như ông Ed chẳng hạn. Bản thân Đảng Bảo thủ và lãnh đạo của Đảng cũng không hề chắc chắn về một kết quả mỹ mãn như thế này. Bằng chứng là nếu theo suy luận thông thường, với việc nước Anh đã có cú lội ngược dòng ngoạn mục về kinh tế năm 2014 khi từ vị trí nền kinh tế lớn thứ 7 thế giới lên chiếm vị trí thứ 6 của Pháp, trong bối cảnh liên tục suy giảm quyền lực tài chính từ sau chiến tranh thế giới thứ hai đến 2013, ông Cameron hoàn toàn có thể tự tin hơn bước vào tổng tuyển cử. Tuy nhiên, bất chấp việc ngày 30/3 hơn 100 ông chủ lớn ở Anh đã gửi thư tuyên bố ủng hộ cũng như kết quả thăm dò dư luận ngay sau cuộc tranh luận trên truyền hình cho thấy tỉ lệ người ủng hộ Thủ tướng đã đạt đến 44%, ông Cameron vẫn chưa thật yên tâm về triển vọng thành lập chính phủ đa số và đã phải hoãn tổ chức bữa tiệc đêm bầu cử

truyền thống của Đảng Bảo thủ để tiếp tục đi vận động tranh cử tại địa phương đến phút chót. Sự căng thẳng lan sang cả phe đối lập khiến ông Ed Miliband cũng buộc phải có những động thái tương tự. Một nghịch lý nữa có thể thấy từ tổng tuyển cử lần này là nhiều tiền chưa hẳn đã mạnh. Công Đảng vượt xa Đảng Bảo thủ về số tiền quyên góp được (4,658 triệu bảng so với 3,456 triệu) nhưng vẫn ngậm đắng nuốt cay nhận thất bại. Trong khi các đảng khác nặng về công kích lẫn nhau, chiến lược tranh cử của ông Cameron rất rõ ràng: sức mạnh từ nội lực. Công chúng ít thấy những phần chỉ trích gay gắt của ông phản pháo các đảng khác mà chỉ thấy sự tập trung và chuyên tâm vào cương lĩnh tranh cử của Đảng Bảo thủ mà thôi.

Chính phủ Anh nhiệm kỳ 2015 - 2020: Thử thách và cơ hội

Với chiến thắng của Đảng Bảo thủ lần này, người dân khắp nước Anh đang tràn đầy mong đợi những cải thiện trong mức sống và các cơ hội tiếp cận nền y tế, học tập tiên tiến cũng như triển vọng việc làm và thu nhập. Mặc dù đang ở thời kỳ vận hội tốt, Thủ tướng Cameron và Chính phủ của ông vẫn không thể không quan tâm đến những thách thức ngày một trở nên rõ nét trong nước và ngoài nước.

Thứ nhất là bài toán về duy trì tăng trưởng, giảm thâm hụt ngân sách và bảo đảm sự phát triển công bằng cho mọi người dân ở các vùng miền. Đây là việc làm không hề dễ vì để có được thành tựu như ngày nay, Chính phủ của Đảng Bảo thủ đã phải thực hiện nghiêm ngặt chính sách khắc khổ với nhiều khoản cắt giảm phúc lợi xã hội phần nào cũng ảnh hưởng đến đời sống người dân. Tất nhiên sự chịu đựng vẫn ở trong ngưỡng cho phép và vì thế mà đại bộ phận dân chúng vẫn chung tay với Thủ tướng, nhưng không gì có thể bảo đảm sự chịu đựng tự giác này sẽ còn tiếp tục lâu dài nữa. Nếu không khéo tính toán, bất cứ một động thái siết chặt ngân sách và chi tiêu công nào cũng có thể trở thành giọt nước tràn ly.

Thứ hai, việc tách ra khỏi EU cũng là một vấn đề khó đánh, nếu không muốn nói là thách thức rất lớn đối với các nhà cầm quân chiến lược. Châu Âu

là một phần không thể thiếu của NATO - tổ chức uy tín về an ninh quân sự do chính Anh đồng sáng lập. Kể từ khi gia nhập EU năm 1973, Anh không phải không được hưởng khá nhiều lợi ích từ châu lục. Chỉ khi cuộc khủng hoảng tài chính toàn cầu 2008-2009 nổ ra, và khi sự mở rộng EU bắt đầu trở nên khó kiểm soát, mô hình "siêu quốc gia" này mới bắt đầu suy yếu. Nhưng với một lực lượng đông đảo 600 triệu dân và những nền kinh tế hàng đầu thế giới như Đức, Pháp, Italia, Tây Ban Nha..., EU hoàn toàn có thể hy vọng vào những thay đổi bước ngoặt sau khi phục hồi từ khủng hoảng. Nhận thức rõ vai trò của EU đối với Anh, bản thân Thủ tướng Anh đã phải e dè hơn khi đề cập vấn đề ly khai. Cuối năm 2013 - đầu năm 2014, ông vẫn tỏ ra khá cương quyết khi khẳng định sẽ tiến hành trưng cầu ý dân ngay sau tổng tuyển cử về việc đi hay ở của Anh tại EU. Nhưng gần đây, cụ thể là từ 4 tháng trước, ông đã chủ động "lùi" lịch trình này sang năm 2017. Với các biến động không ngừng trên chính trường nước Anh, trong khu vực và trên thế giới, không ai dám chắc thời hạn 2017 có bị lùi tiếp hay đột nhiên lại bị rút ngắn lại hay không. Tuy nhiên, người ta hoàn toàn có thể yên tâm rằng dù sự việc diễn tiến thế nào đi nữa, chắc chắn những cái đầu của Đảng Bảo thủ đã suy tính thiệt hơn kỹ càng.

Tóm lại, với kết quả bất ngờ của tổng tuyển cử 2015 ở Anh, người dân đảo quốc và Chính phủ mới thành lập đang tràn trề hy vọng về một tương lai xán lạn hơn cho nước Anh. Với những gì đã làm được trong nhiệm kỳ vừa qua cùng Chính phủ liên minh, những mong đợi ấy hoàn toàn có lý. Mặc dù còn nhiều việc phải lo và tính đến nhưng chắc chắn, nếu có chiến lược phù hợp và những điều chỉnh kịp thời, mọi khó khăn sẽ sớm được giải quyết, cả ở trong nước lẫn ngoài nước. Có thể nói, cuộc tổng tuyển cử 2015 vừa rồi đã đưa Vương quốc Anh và Đảng Bảo thủ bước sang trang sử mới.☉